

Bi li odgovor na ovo pitanje bio drukčiji ako bi se ta prilagodba izvršila u okviru ugovora sklopljenog između potrošača i prodavatelja robe ili pružatelja usluge čija je svrha upravo to da se bez intervencije sudova razriješi spor o mogućoj netransparentnosti ugovorne odredbe o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je sadržana u njihovu prethodnom ugovoru?

2. Treba li članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 tumačiti na način da pojmovi „glavni predmet ugovora” i „primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robe, na drugoj” obuhvaćaju dvije ugovorne odredbe u sporazumu o kojem se nije pojedinačno pregovaralo između prodavatelja robe ili pružatelja usluge i potrošača, a u kojima se, s jedne strane, prilagođava ugovorna odredba sadržana u njihovu prethodnom ugovoru – zamjenjujući je drugom odredbom koja je manje štetna za potrošača – i u kojima se, s druge strane, potrošač odriče prava da u sudskom ili izvansudskom postupku upozori na moguću netransparentnost te odredbe i posljedice s tim u vezi?
3. Ako je odgovor na prethodno pitanje potvrđan, treba li članak 4. Direktive 93/13 tumačiti na način da se pojmovi „priroda robe ili usluga na koje se ugovor odnosi” i „u vrijeme kada je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti sklapanja ugovora” mogu uzeti u obzir samo u svrhu ocjene nepoštenosti ugovornih odredaba koje se ne odnose na definiciju glavnog predmeta ugovora? Ili se, suprotno tomu, spomenuti kriteriji mogu uzeti u obzir prilikom ocjene transparentnosti odredaba koje se odnose na glavni predmet [ugovora na koji upućuje] članak 4. stavak 2. navedene direktive?
4. Ako je odgovor na drugo pitanje potvrđan, je li usklađena s člankom 4. stavkom 2. navedene direktive – konkretno, sa zahtjevima jasno i razumljivo sastavljene odredbe i transparentnosti koji proizlaze iz tog članka – nacionalna sudska praksa koja – kada je riječ o ugovoru o kojem se nije pojedinačno pregovaralo između prodavatelja robe ili pružatelja usluge i potrošača, a kojim se mijenja primjena odredbe sadržane u njihovu prethodnom ugovoru – ne smatra potrebnim to da prodavatelj robe ili pružatelj usluge obavijesti potrošača o mogućoj netransparentnosti te ugovorne odredbe, uz objašnjenje da su kriteriji koji su doveli do te netransparentnosti općepoznati?
5. Ako je odgovor na drugo pitanje potvrđan, treba li članak 4. stavak 2. navedene direktive tumačiti na način da potrošačevo odricanje od prava da u sudskom ili izvansudskom postupku upozori na moguću netransparentnost ugovorne odredbe o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo udovoljava zahtjevu „jasno i razumljivo sastavljene” odredbe samo ako je prodavatelj robe ili pružatelj usluga prethodno obavijestio potrošača o konkretnim pravima kojih se odriče i osobito o konkretnom iznosu od čijeg potraživanja odustaje?

(¹) Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL 1993., L 95, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 5. listopada 2018. uputio Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra (Portugal) – Nelson Antunes da Cunha, Lda protiv Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)

(Predmet C-627/18)

(2018/C 455/33)

Jezik postupka: portugalski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra

Stranke glavnog postupka

Podnositelj prigovora: Nelson Antunes da Cunha, Lda

Ovrhovoditelj: Instituto de Financiamento da Agricultura e Pescas IP (IFAP)

Prethodna pitanja

1. Primjenjuje li se zastarni rok za izvršavanje ovlasti u vezi s povratom potpore, koji je propisan u članku 17. stavku 1. Uredbe Vijeća (EU) 2015/1589 (¹) od 13. srpnja 2015. o utvrđivanju detaljnih pravila primjene članka 108. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, samo na odnose između Europske unije i države članice kojoj je upućena odluka o povratu potpora ili i na odnose između te države i podnositelja prigovora kao korisnika potpore koja se smatra nespojivom sa zajedničkim tržištem?

2. U slučaju utvrđenja da se navedeni rok također primjenjuje na odnose između države članice kojoj je upućena odluka o povratu potpora i korisnika potpora koje se smatraju nespojivima sa zajedničkim tržištem, treba li smatrati da se taj rok odnosi samo na postupak donošenja odluke o povratu ili i na njezinu ovrhu?
3. U slučaju utvrđenja da se navedeni rok također primjenjuje na odnose između države članice kojoj je upućena odluka o povratu potpora i korisnika potpora koje se smatraju nespojivima sa zajedničkim tržištem, treba li smatrati da se taj rok prekida bilo kojom radnjom Komisije ili države članice o kojoj je riječ, a koja je povezana s nezakonitom potporom, iako o takvoj radnji korisnik potpore koju valja vratiti nije bio obaviješten?
4. Protivi li se članku 16. stavku 2. Uredbe Vijeća (EU) 2015/1589 od 13. srpnja 2015. i pravnim načelima Unije – konkretno, načelima djelotvornosti i nespojivosti državnih potpora s jedinstvenim tržištem – da se na kamate obračunane na potporu koju valja vratiti primjenjuje zastarni rok poput onoga propisanog u članku 310. stavku 1. točki (d) Código Civila (Građanski zakonik, Portugal), koji je kraći nego što je to rok propisan u članku 17. navedene uredbe?

⁽¹⁾ SL 2015., L 248, str. 9.

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 8. listopada 2018. uputio Sofijski gradski sad (Bugarska) – EN,
FM, GL protiv Ryanair Designated Activity Company**

(Predmet C-629/18)

(2018/C 455/34)

Jezik postupka: bugarski

Sud koji je uputio zahtjev

Sofijski gradski sad

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: EN, FM, GL

Tuženik: Ryanair Designated Activity Company

Prethodno pitanje

Je li s člankom 25. Uredbe (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁾ spojivo to da se izborna sudska nadležnost za tužbe na temelju Uredbe (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcaja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 ⁽²⁾ ugovori sporazumom sklopljenim prije nastanka spora?

⁽¹⁾ Uredba (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289.)

⁽²⁾ SL 2004., L 46, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)
